

Ivan Tubau

Semen

Premi de Poesia
Ausiàs March
Ajuntament de Gandia

prostitutes de Rússia
rosses i escardalenques
blanques com un llençol,
clandestins filipins
sense papers, cagats
de por dins de les cuines
de restaurants de luxe
on mengen rics i riques
amb cullera de plata
cervells de simis vius.

TOCA COLTRANE EL SAXO
que sento –i la trompeta
del segle vint, Chet Baker–
quan escric estos versos
que no són els més tristos,
Estellés, com ho foren
eixa nit a Amèrica
els de Pablo Neruda,
i tots els conys de totes
les dones que estimí
i m'estimaren prou
com per aixoplugar-me
en els seus caus recòndits,
que el mèrit és ben seu
i de l'almassorí
venedor de llençols
–Voraviu Verd, Tolrà
o Dalmases potser–,
que em besà obrint la boca
quan no sabia encara
que no era diferent
la llengua d'un baró
de la d'una donzella,
tot i que ara podria,

si déu m'ho exigia
i jo creguera en déus,
reconèixer les llengües
que mossegà la meua
una per una i totes
les cavitats asprives
com de mel de llimona,
els anus, els mugrons
i cada plec dels llavis
de dins, i cada pèl,
la humitat sinuosa
de la cova vermella,
pous i cims i racons,
la densitat i el grau
del licor, la potència,
l'acidesa, l'olor
i la textura d'eixe
tendríssim epiteli,
Carme Riera, el tall
de cada mossegada,
el regust de la sang,
la fusta de rentar,
Henry Miller, i l'òval
mòrbid de la setena
lletra de l'alfabet,
nel mezzo del cammin
del vincl del plaer
–Masters i Johnson dixit–,

que la polpa de l'índex
frega amb suau, perversa
delectació morbosa
quan torna de remots
amagatalls, matrius,
cap a eixe cel setè
que les materialistes
senzillament i clínica
diuen que se diu clítoris
i no miracle esdrúixol,
anunci de delícies
dures i assossegades,
perla rosa oferida
des de l'atri frondós
del jardí perfumat
d'Epicur i d'Omar
al viatger disposat
a endinsar-se en ignots
itineraris, focs
que s'encenen al pas,
inextricables, pluges
de llefiscosa lava,
olor fondo de pa
calent, de suc de dona
que sap que en tindrà més
com més en regalime,
de cel, eixe infern dolç
i ese tendón del hombro

que es troba, ho certifiquen
Pandémica y Celeste,
al centre matemàtic
de la matèria humana:
ho sabia el poeta
que es volia poema,
que l'amor és de l'ànima
però un cos és el llibre
on el podem llegir.

AL SEGLE VINT NAIXEREN

com bolets mil estats,
nacions, autonomies,
vegueries, comarques,
metàstasis, banderes,
himnes i tradicions,
gaites, sardanes, morts
per Déu i per la Pàtria,
paraules inventades,
senyals d'identitat
col·lectiva, la tribu
dels herois medievals,
Irlandes i Atapuerques:
cada nació un estat,
a dalt el Déu del cel
i amo del mapamundi
l'Imperi Americà,
on els botxins no obliden
resar al déu cristià
abans d'executar
les penes capitals.

UN MÓN TALLAT A TROSSOS
abanderats i sense
braços ni mans ni cor:
molts estats molt petits,
cada estat una falla
amb lleis d'estrangeria,
pasteres, morts de gana,
mercats negres de negres,
prostitutes de Rússia
rosses i escardalenques
blanques com un llençol,
clandestins filipins
sense papers, cagats
de por dins de les cuines
de restaurants de luxe
on mengen rics i riques
amb cullera de plata
cervells de simis vius.

A LA MERDA, A LA MERDA
els estats, les nacions,
els municipis lliures,
les confederacions
helvètiques o bètiques
al servei de l'Imperi.

NOMÉS HOMES I DONES,
transvestits, intermedis,
barrejats, polisèmics,
remenats lliurement
amb maricons autònoms,
prostitutes autònomes,
copròfils autonòmics
llepant la xocolata
de falleres majors,
actors de porno dur
lliures i erectes sempre,
amb les bragues d'Erica
xopes de mel salada,
a punt per fregar Viena
sencera amb el seu suc
d'eixarrancada lliure.

EIXE FOU EL MEU SEGLE:
el cony de regalèssia
de santa Erica Jong
i un bé de déu de dones
suculentas i enceses.
I mai més, mai més, mai
nacions ni comarquetes
ni guerres imperials
per Déu i pel petroli.
Només persones lliures
sense pecat ni sida
follant fins a caure a terra
relliscoses i exhaustes,
sense condó a la llengua
i amb el cervell obert
de bat a bat a tots
els excessos feliços,
sense pàtria ni fe,
punyal ni gelosia.

M'INSULTAVEN DIENT-ME
espanyol, valencià
de raça o adoptiu,
musulmà o andorrà,
català, eslovè
o ciutadà d'Europa,
epítets tan arcaics
com australopitec
en un segle farcit
de fórmules sumptuoses
com mestís de Sudàquia,
jueu cosmopolita,
xarnego florentí
provisional, París.

EL SEGLE DINOVÈ,
no ho ignora ni déu,
deixà una infausta herència
 –Romanticisme escriuen
 amb majúscula alguns
 poetes professors
 mediocres com patriotes–,
una herència mortífera:
els virus nacionals
i el bacil dit de Koch.